

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 19^{ης} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1933

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΡΑΚΤΙΒΑΝ

ΠΡΑΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ὁ Πρόεδρος ἀγγέλλει τὸν θάνατον τοῦ τακτικοῦ ἐταίρου Σίμου Μενάρδου, μέλους τῆς Τάξεως τῶν Γραμματέων καὶ Καλῶν Τεχνῶν λέγων τὰ ἑξῆς:

Πλήγμα βαρύτατον ὑπέστη κατὰ τὸ θέρος ἡ Ἀκαδημία ἡμῶν ἐν τῷ προσώπῳ συμπαθεστάτου καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ἀνεκτιμήτου αὐτῆς ἐταίρου, τοῦ ἀπὸ τῆς ιδρύσεως τῆς Ἀκαδημίας μέχρις ἐσχάτων Γενικοῦ αὐτῆς Γραμματέως Σίμου Μενάρδου, ὑποκύψαντος τῇ 23 παρελθόντος Ἰουλίου εἰς τὴν ἀπὸ πολλοῦ κατατρυχούσαν αὐτὸν ὀργανικὴν νόσον.

Ὁ αἰμίνηστος συνάδελφος ἐγεννήθη τὴν 5/18 Μαΐου 1872 ἐν Μυτιλήνῃ, ὅπου ὁ πατὴρ αὐτοῦ Γεώργιος Μενάρδος, ἐκ Τήνου καταγόμενος, διετέλει τότε πρόξενος τῆς Ἑλλάδος. Μετὰ διετίαν ἡ οἰκογένεια ἐγκατέστη μονιμώτερον ἐν Κύπρῳ, γενετείρᾳ τῆς μητρός του (τὸ γένος Φραγκοῦδη), αὐτόθι δὲ καὶ ἐδιδάχθη τὰ πρῶτα γράμματα εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἡμιγυμνάσιον Λεμεσοῦ, συμπληρώσας τὴν ἐγκύκλιον παιδευσιν εἰς τὸ Βαρβάκειον Ἀθηνῶν, ἐξ οὗ ἀπεφοίτησε τῷ 1887. Ἀκολουθήσας δὲ τὰ μαθήματα τῆς τε Φιλοσοφικῆς καὶ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου διαδοχικῶς, ἔτυχε διδακτορικῶν διπλωμάτων ἀμφοτέρων, τῆς ἐπισήμου ἀναγορεύσεως συγχρονισθείσης τὴν 16^{ην} Δεκεμβρίου 1895.

Ἐπιστρέψας εἰς Κύπρον διωρίσθη Διευθυντῆς τῆς ἐν Λάρνακι Ἑλληνικῆς Σχολῆς, παραιτηθεὶς δὲ τὸ 1898 ἤσκησε τὴν δικηγορίαν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Λεμεσοῦ καὶ τοῦ Ἐφετείου Κύπρου μέχρι τοῦ 1904.

Ταυτοχρόνως ἠσχολεῖτο εἰς γλωσσικὰς καὶ ἀρχαιολογικὰς μελέτας περὶ Κύπρου δημοσιευόμενας εἰς τὴν «Ἀθηνᾶν» καὶ τὰς ἐγχωρίους ἐφημερίδας καὶ ἠγωνίζετο παρὰ τῇ Κυπριακῇ κυβερνήσει πρὸς παρεμπόδισιν τῆς ἐξαγωγῆς τῶν ἀρχαιοτήτων

ἐκ τῆς νήσου. Συνεπλήρου δὲ τοὺς μετ' αὐτῆς δεσμοὺς καὶ διὰ τοῦ γάμου του μετὰ τῆς Ἑλένης Πασχάλη Κωνσταντινίδου τῷ 1906.

Κατὰ τὸ ἔτος 1907 διωρίσθη ἐπόπτης τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ἐν Κύπρῳ καὶ ἐδημοσίευσεν τὸ «Τοπωνυμικὸν τῆς Κύπρου», βραβευθὲν τῇ 4^ῃ Ἀπριλίου 1908 ὑπὸ τῆς Association pour l'encouragement des études Grecques en France. Κατὰ τὴν αὐτὴν δ' ἐποχὴν, ἐντολῇ τοῦ ἀρμοστοῦ Κίγκ Χάρμαν, ἵδρυσεν τὸ Κυπριακὸν Ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον ἐν Λευκωσίᾳ.

Ἄμα τῇ ἐπιτελέσει τῆς ὁργανώσεως τούτου, κληθεὶς τῷ 1908 διωρίσθη ἑκτακτος καθηγητῆς τῆς μεταγενεστέρας Ἑλληνικῆς (Lecturer in late Greek) ἐν Ὁξφόρδῃ, ὅπου ἐξηκολούθησε διδάσκων μέχρι τοῦ 1914 (τὰ δύο τελευταῖα ἔτη κατὰ περιόδους), ἐτιμήθη δὲ καὶ διὰ τοῦ τίτλου τοῦ ἐπιτίμου διδάκτορος.

Τὴν 12^{ην} Ὀκτωβρίου 1911 εἰσῆλθεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν ὡς τακτικὸς καθηγητῆς τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλολογίας. Συνάμα μεταβαίνων περιοδικῶς ἐδίδασκε καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Λονδίνου, μέχρι τῆς ἐκρήξεως τοῦ παγκοσμίου πολέμου.

Τῷ 1919 ἐκλήθη εἰς τὸ Kings College τοῦ Λονδίνου, ἵνα διὰ σειρᾶς μαθημάτων περὶ τῆς νεωτέρας Ἑλληνικῆς ποιήσεως ἐγκαινιάσῃ τὴν φερώνυμον τοῦ Κοραῖ ἔδραν τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας. Ἐδίδαξεν ὡσαύτως κατὰ τὸ διάστημα τούτου καὶ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ Cambridge.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους 1924 ἀνετέθη εἰς αὐτὸν ἡ ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ διδασκαλία καὶ τῆς Νεοελληνικῆς Λογοτεχνίας. Ἐξελέγη δις κοσμήτωρ τῆς Φιλοσοφικῆς Σχολῆς (1916 καὶ 1923) καὶ πρύτανις κατὰ τὸ ἔτος 1925-26.

Διὰ τῆς ἀπὸ 18 Μαρτίου 1926 συστατικῆς τῆς Ἀκαδημίας πράξεως ὁ Μενάρδος περιελήφθη εἰς τοὺς ἀρχικοὺς αὐτῆς τακτικοὺς ἐταίρους, συνάμα δὲ τῷ ἀνετέθη καὶ τὸ λειτούργημα τοῦ πρώτου ταύτης Γενικοῦ Γραμματέως μέχρι τέλους τοῦ ἔτους 1927. Ἐν συνεχείᾳ ἐξελέγη αὐθις τοιοῦτος κατὰ τὴν ἐπακόλουθον πενταετίαν, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς ὁποίας ἡ ἐπιδεινωθεῖσα δυστυχῶς κατάστασις τῆς ὑγείας του δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἀνανέωσιν τῆς ἐντολῆς.

Ἀπὸ τῆς θέσεως, ἐν ἣ ἐτάχθη, εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ τὰς παντοίας δυσχερείας αἵτινες ἦσαν ἀναπόδραστοι κατὰ τὴν δημιουργίαν τοῦ νέου θεσμοῦ, καὶ ἐπὶ ἱκανὸν ἔτι χρόνον συνώδευσαν τὴν προοῦσαν αὐτοῦ ἐξέλιξιν. Τὸν ἄθλον τοῦτον διεξήγαγε μετὰ θαυμαστοῦ ζήλου, ἐπιμονῆς καὶ ἀφοσιώσεως, καὶ ἔσχε τὴν πραγματικὴν ἱκανοποίησιν νὰ ἴδῃ τὰς προσπάθειάς του ἐπιστεφομένας δι' ἀναμφισβητήτου ἐπιτυχίας. Καὶ ὡς ἐταῖρος δὲ οὐδέποτε ἠγωνήθη, ἀλλὰ προθυμότατα ἐν πᾶσι προσήνεγκε τὴν πολύτιμον συνεισφοράν αὐτοῦ, εἰς ὅλας δὲ τὰς ἀφορώσας τὴν Ἀκαδημίαν ἢ ὁπωσδήποτε ἐνδιαφερούσας αὐτὴν ἐργασίας, συνέδρια κλπ. εἶχεν ἀείποτε πρωτεῦον

καὶ ἐνεργότατον μέρος· οὕτω πλὴν ἄλλων ἐξελέγη τῷ 1930 πρόεδρος τῆς Ὁργανωτικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Βυζαντινολογικοῦ Συνεδρίου.

Ἦτο ἐπίσης μέλος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρείας καὶ διετέλει κατὰ τὸν θάνατόν του Ἀντιπρόεδρος τοῦ Ἑλλ. Φιλολ. Συλλόγου Παρνασσοῦ.

Παρὰ τὴν ἀπὸ καθέδρας—Ἑλληνικοῦ καὶ ἁλλοδαπῶν Πανεπιστημίων—διδασκαλίαν καὶ τὰς λοιπὰς καθόλου ἐπιστημονικὰς καὶ ἐπαγγελματικὰς ἀσχολίας, καὶ τὸ οὐχὶ εὐκαταφρόνητον βάρος τῆς Γεν. Γραμματείας τῆς Ἀκαδημίας, δὲν διέλιπεν οὐχὶ παρέργως ἀλλὰ συστηματικῶς καταγιγόμενος καὶ εἰς ἑτέρας ἰδίας μελέτας. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι πληθὺς πραγματειῶν ἀναγομένων εἰς τὰ τῆς γλώσσης, τῆς ἱστορίας καὶ τῆς λαογραφίας τῆς τε Κύπρου καὶ ἄλλων Ἑλληνικῶν χωρῶν, τῶν μὲν αὐτοτελῶς δημοσιευθεισῶν, τῶν δὲ κατεσπαρμένων εἰς ἐπιστημονικὰ περιοδικὰ φύλλα, οἷον Ἀθηνᾶν, Δελτίον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας, Παναθήναια, Journal of Hellenic Studies, Ἑπετηρίδα τοῦ Πανεπιστημίου, Ἡμερολόγιον τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, Πρακτικά Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν, ὡς ἐπίσης διαλέξεις, λόγοι πανηγυρικοί, μετάφρασις τῆς τοῦ Murray Ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς Λογοτεχνίας κλπ.

Τῷ 1924 ἐξέδωκε, ὑπὸ τὸν καὶ εἰς ἀρχαιοτέρας τοιαύτας συλλογὰς χρησιμοποιοθέντα τίτλον «Στέφανος», σειρὰν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς παρ' αὐτοῦ ἐκπονηθεισῶν μεταφράσεων κατ' ἐκλογὴν ποιημάτων τῶν ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μέχρι τοῦ Γραμματικοῦ Μουσαίου (800 π.χ. ἕως 565) Ἑλλήνων ποιητῶν.

Σύγγραμμα τέλος ὑψίστης ἀναμφηρίστως σημασίας, ὅπερ ἀτυχῶς δὲν προέλαβε νὰ φέρῃ εἰς πέρας, εἶναι ἡ «Ἱστορία τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματολογίας ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μέχρι τοῦ Παλαμᾶ», ἡμιτελὴς καταλειφθεῖσα εἰς πέντε τόμους ἐν χειρογράφοις σημειώσεσιν, ἄνευ ἐπαρκοῦς ἐπεξεργασίας.

Τοιαύτη εἰς κεφαλαιώδεις γραμμὰς καὶ ἐν βραχυτάτῃ σκιαγραφίᾳ ὑπῆρξεν ἡ σταδιοδρομία καὶ πολυσχιδὴς δρασίς τοῦ ἀειμνήστου ἀνδρὸς ὡς ἐπιστήμονος, δημοσίου λειτουργοῦ καὶ πολίτου.

Καὶ τὸ μὲν ἐπιστημονικόν, φιλολογικόν καὶ ἱστορικὸν αὐτοῦ ἔργον δικαιοῦται βεβαίως νὰ τύχῃ τῆς ἐμβριθοῦς μελέτης καὶ κατ' ἀξίαν ἐξάARSEως παρ' ἀρμοδιωτέρων ἐμοῦ μελετητῶν.

Ἡ συμβολὴ δὲ αὐτοῦ εἰς τὰς ἐργασίας τῆς Ἀκαδημίας πρόκειται ὑπὸ τὰς ὄψεις πάντων, ἀπαντῶσα οὐ μόνον εἰς τὰ πρακτικὰ καὶ δημοσιεύματα τῆς Ἀκαδημίας, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσαν σχετικὴν πρὸς ταύτην κίνησιν. Ἄνευ οὐδεμιᾶς ὑπερβολῆς ἢ ἀπώλεια τοῦ Μενάρδου καταλείπει εἰς τὰς τάξεις τῆς Ἀκαδημίας κενὸν πρᾶγματι μέγα καὶ δυσαναπλήρωτον.

Καὶ ὡς ἄνθρωπος ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ καὶ τῇ πρὸς τοὺς συναδέλφους ἀναστροφῇ ὑπῆρξεν ὑπόδειγμα ἀγαθότητος, προσηνείας καὶ εὐπρεπείας.

Γενικὸν δὲ τῶν πράξεων αὐτοῦ γνῶμονα, πρὸς τῇ ἀπαρεγκλίτῳ καὶ μὲ θυσίαν τῆς υἱείας του ἐκπληρώσει τοῦ καθήκαντος, ἔσχε τὴν σθεναρὰν ἐν παντὶ ἐπιδιώξιν καὶ ὑποστήριξιν τῶν Ἑλληνικῶν δικαίων.

Τὸ ὄνομα τοῦ Σίμου Μενάρδου θὰ παραμένῃ ἀρρήκτως συνδεδεμένον πρὸς αὐτὴν τὴν ὑπαρξιν τῆς Ἀκαδημίας, ἥ δὲ εἰκὼν του ἀνεξιτήλως κεχαραγμένη εἰς τὰς καρδίας πάντων ἡμῶν.

Ὁ κ. Καλιτσουνάκης ἀναλύει τὸ ἐπιστημονικὸν ἔργον τοῦ Σίμου Μενάρδου.

Ὀλίγας λέξεις ἔχω νὰ προσθέσω εἰς μνήμην τοῦ ἀποθανόντος συναδέλφου, συναδέλφου ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ ἰδιαιτέρῳ ἐπιστήμῃ. Ἡ ἀπώλειά του (23 Ἰουλίου 1933) μόλις εἰς τὸ ἐξηκοστὸν του ἔτος, εἶναι βαρὺ πλῆγμα διὰ τὴν ἡμετέραν πατρίδα, ἣτις δὲν ἔχει τὴν ἀναγκαίαν εἰς ἀριθμὸν ἀντιπροσωπείαν τῆς ἐν τῇ καθόλου ἐπιστήμῃ, εἶναι πλῆγμα διὰ τὰ ἀνώτατα ἰδρύματα τῆς χώρας μας, εἰς τὰ ὅποια ὁ ἀποθανὼν ἔδρα, εἶναι τέλος σπουδαία ἀπώλεια διὰ τὴν νεοελληνικὴν μας ἐπιστήμην. Καὶ λέγων ἐπιστήμην ἐννοῶ τὴν φιλολογίαν. Εἶναι εἰς πάντας ἡμᾶς γνωστὸν ὅτι ὁ μακαρίτης Μενάρδος εἶχε σπουδάσει δύο ἐπιστήμας, τὴν φιλολογίαν καὶ τὴν νομικὴν. Ἀλλὰ τὰ θέλγητρα τῆς νομικῆς δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἐπὶ πολὺ ἀπὸ τὴν ἀρχικὴν του κλίσιν εἰς τὴν φιλολογίαν, εἰς ἣν καὶ ἐπὶ τέλους προσῆλθε καὶ τελειωτικῶς ἀφιέρωσε τὴν ζωὴν του. Εἰς τὴν Κύπρον, ὅπου ἐμεγάλωσε καὶ τὴν ὁποίαν ἐθεώρει ὡς ἰδιαιτέραν πατρίδα του, δὲν ἐξήσκησεν ἐπὶ πολὺ (1898-1904) τὸ νομικὸν ἐπάγγελμα. Διηγοῦνται ὅτι οἱ χωρικοὶ τῆς νήσου οἱ καταφεύγοντες εἰς αὐτὸν διὰ τὰς δικαστικὰς ὑποθέσεις των, ἔβλεπον αἴφνης ἑαυτοὺς πρὸ ἑνὸς λεπτολόγου φιλολογικοῦ ἀνακριτοῦ, διερωτῶντος αὐτοὺς ἀντὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς ὑποθέσεώς των διὰ γλωσσικὰ ἰδιώματα, διὰ τοπωνύμια καὶ διὰ λαογραφικὰς εἰδήσεις τῶν μερῶν των. Φυσικὸν λοιπὸν ἦτο ὅτι ἔφευγον πᾶν ἄλλο ἢ εὐχαριστημένοι μὲ αὐτὸν τὸν δικηγόρον. Ὁ Μενάρδος ἐτράπη εἰτα ὀριστικῶς εἰς τὴν φιλολογίαν. Ἐκλήθη εἰς Ὁξφόρδην ὡς lecturer τῆς μεταγενεστέρας καὶ νεωτέρας Ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ γλώσσης καὶ διωρίσθη καὶ ἐπόπτης τῶν σχολείων τῆς Κύπρου. Ἐν Ὁξφόρδῃ ἔμεινε πέντε ἔτη, ἑξασκῶν ἐνίοτε καὶ καθηγητικὰ καθήκοντα καὶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ τοῦ Λονδίνου. Τῷ 1911 ἀποχωρήσαντος ἐκ τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ μακαρίτου καθηγητοῦ Γεωργίου Μιστριώτου διωρίσθη (12 Ὀκτωβρίου 1911) ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Καθηγητῆς τῆς Ἑλληνικῆς Φιλολογίας ἐν τῷ ἡμετέρῳ Πανεπιστημίῳ. Θύελλα διαμαρτυριῶν ἐξεργάγη διὰ τὸν διορισμὸν τοῦτον καὶ ἀτελεύτητοι συζητήσεις διὰ τὸ ἐν Ὁξφόρδῃ ἀξίωμα του. Ἀλλ' ὁ γλυκὺς καὶ πρῶτος Μενάρδος ὑπομονητικὸς καὶ πρακτικὸς ἀφῆκε τὴν θύελλαν ταύτην νὰ ἐκπνεύσῃ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν του, ἕως ὅτου ἐστερεώθῃ εἰς τὸ

Πανεπιστήμιον, ὁπόθεν οὐδείς μετὰ ταῦτα ἐζήτησε νὰ τὸν μετακινήσῃ. Ὡς ἐκ τοῦ προσηνοῦς καὶ εἰρηνικοῦ χαρακτηῖρός του τῆς εὐρωπαϊκῆς του μορφώσεως καὶ τῆς φυσικῆς εὐγλωττίας του ἐζητήθησαν εἰς πολλὰ ἰδρύματα τῆς Ἑλληνικῆς πρωτευούσης καὶ εἰς πολλοὺς συλλόγους καὶ ἐταιρείας αἱ ὑπηρεσίαι του.

Εἰς πάντα ταῦτα ὁ φιλόπατρις καὶ ἐθνικὸς ἀνὴρ εἰργάσθη καὶ συνετέλεσεν ὅσον ἡδύνατο εἰς τὴν εὐόδωσιν τοῦ σκοποῦ των. Ἐτιμήθη διὰ τοῦ ὑπάτου Πανεπιστημιακοῦ ἀξιώματος (1925-26) καὶ ὑπῆρξε καὶ ὁ πρῶτος Γενικὸς Γραμματεὺς τῆς ἡμετέρας Ἀκαδημίας ἐπανεκλεχθεὶς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦτο ἐπὶ σειρὰν ὅλην ἐτῶν. Οἱ κόποι καὶ αἱ πολλαπλαῖ ἀπασχολήσεις του τὸν ἀπεμάκρυναν πολλαχῶς ἀπὸ τοῦ κυρίου του ἔργου καὶ ἀπὸ ἐκτενεστέρας τινὸς ἐπιστημονικῆς συγγραφικῆς δράσεως. Ἀλλ' ἀφῆκεν, ὡς μανθάνω, πλῆθος ὕλικου ἀνεπεξεργάστου, κατὰ μέγα μέρος ἀναγομένου εἰς τὴν μελέτην τῆς νεωτέρας Κυπριακῆς διαλέκτου. Πρὸ παντὸς ἀφῆκε ἀτελείωτον τὸ σχεδιαζόμενον γραμματολογικὸν ἔργον του, τὴν ἱστορίαν τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς, ἔργον τὸ ὁποῖον ἐθεώρει ὡς τὸ ἔργον τῆς ζωῆς του. Εἶχε θέσει εὐρυτάτας τὰς βάσεις τοῦ ἔργου τούτου καὶ εἶχεν ὑποπέσει εἰς τὸ σφάλμα πολλῶν λογίων, οἵτινες σχεδιάζουσιν ἀτομικὰ συγγραφικὰ ἔργα, τῶν ὁποίων ἡ διεξαγωγή ἀπαιτεῖ τὸν χρόνον πολλῶν δεκαετηρίδων, διὰ τοῦτο καὶ ἐγκαταλείπουσιν αὐτὰ ἀτελεῖ ἢ ἡμιτελεῖ. Θὰ ἦτο εὐχὴς ἔργον ἐὰν αἱ γραμματολογικαὶ σημειώσεις του ἐξεδίδοντο καὶ ὅπως ἔχουν, θὰ ἦτο πάντως ἐν πρόσκηνῳ, εἰς πολλὰ πρωτότυπον, τῆς νεοελληνικῆς ἐπιστήμης. Διότι ὁ Μενάρδος ὑπῆρξε πνεῦμα ἱλεπτόν καὶ καλλιτεχνικόν, μὲ φαντασίαν καὶ ποιήσιν, ὡς ἄνθρωπος δὲ ἦτο φύσις ἐκλεκτὴ καὶ εὐγενής. Ἡ ζωὴ του ἀφίνει σπουδαίας συμβολὰς εἰς τὴν νεοελληνικὴν ἐπιστήμην. Ἐννοῶ κυρίως τὴν ὑποδειγματικὴν ἐργασίαν του, τὸ *τοπωνυμικὸν τῆς Κύπρου* (1904), καὶ τὰς πολλὰς μελέτας του περὶ τῆς *Κυπριακῆς γραμματικῆς*, τὰς δημοσιευθεῖσας εἰς τὴν «Ἀθηνᾶν», εἰς τὴν «Ἐπετηρίδα» τοῦ Πανεπιστημίου καὶ ἄλλαχού. Ἡ γλαφυρὰ μετάφρασις καὶ ἐν τισὶ καὶ συμπλήρωσις τοῦ *γραμματολογικοῦ* ἔργου τοῦ Ἀγγλοῦ φιλόλογου Murray ἐξακολουθεῖ ἀκόμη νὰ εἶναι παρ' ἡμῶν χρησιμώτατον βιβλίον, καὶ ὁ «*Στέφανος*» τῆς μεταφράσεως «ἐκλογῶν ἀρχαίων ποιημάτων» δύναται τιμητικῶς νὰ τεθῇ ἐπὶ τῆς εἰκόνης του «πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγῃ λιβάς, ἄκρον ἄωτον». Ἡ συλλογὴ τῶν τετραστίχων ἐπιγραμμάτων του ἐκδοθεῖσα τῷ (1930) εἶναι στίχοι, τοὺς ὁποίους ἔγραψε μεταξὺ 1892 καὶ 1904. Χαρακτηριστικὸν εἶναι τὸ τελευταῖον ἐπίγραμμα τῆς συλλογῆς αὐτῆς, εἶναι ὁ μελλοθάνατος ὅστις αἰσθάνεται νὰ πλησιάζῃ τὸ τέλος του:

•Τώρα ποῦ ἀφίνω γνώριμα καὶ φεύγω 'ς ἄλλα μέρη
 »καὶ κλάμα γύρω μου θωρῶ καὶ συμπονῶ γλυκά,
 »ἐμεῖς, χαρὰ μου, Μοῦσά μου θὰ σφίξωμε τὸ χέρι

»μὲ μὰ ματιά, σὰν χαιρετοῦν ἀνάγλυφ' ἀττικά».

Διότι μὲ μεγάλην ἔκπληξιν καὶ λύπην ἐβλέπομεν οἱ φίλοι καὶ συνάδελφοί του πρᾶγμα, τὸ ὅποῖον ὁ ἴδιος ἢ δὲν ἔβλεπεν ἢ δὲν ἐπρόσχε πολὺ πόσον δηλαδὴ, σχεδὸν ἀποτόμως, κατέρρεον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη αἱ δυνάμεις του, ἡ σωματική του ὑγεία καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν καὶ ἡ πνευματική του ἀκμὴ καὶ εὐστροφία. Οὕτω μόνον ἐξηγεῖται ἡ καταλαβοῦσα αὐτὸν κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς ζωῆς του ὡς πρόδρομος τοῦ τέλους ἀπαισιοδοξία, οὐ μόνον διὰ τὰ πολιτικά ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ ἐπιστημονικά ἡμῶν πρᾶγματα. Αἱ ὀλίγαι αὗται λέξεις ἃς θεωρηθῶσιν εὐλαβὲς μνημόσυνον τοῦ ἀλησμονήτου συναδέλφου. Ἡ ἡμετέρα Ἀκαδημία θὰ τηρήσῃ εὐλαβῶς τὴν μνήμην του, ὡς ὑπερόχου ἀνθρώπου, ὡς ἀξιολόγου ἐπιστήμονος καὶ ὡς φιλοτίμου ἐν αὐτῇ συνεργάτου.

Ὁ Πρόεδρος ἀνακοινοῖ τὸ Προεδρικὸν Διάταγμα τὸ ἐπικυροῦν τὴν ἐκλογὴν ὡς τακτικοῦ μέλους τῆς Ἀκαδημίας τοῦ κ. Δημητρίου Λαμπαδαρίου.

Ὁ Πρόεδρος ἀνακοινοῖ τὰ Προεδρικά Διατάγματα τὰ ἐπικυροῦντα τὰς ἐκλογὰς τοῦ κ. Ἰωάννου Σοκολῶφ ὡς ξένου ἐταίρου τῆς Ἀκαδημίας καὶ τῶν κκ. Gustave Glotz, Thaddäus Zielinski, Gilbert Murray, Hiller von Gärtringen, Paul Koschaker, Leopold Wenger, Ettore Ciccotti, Walter Ashburner, Paul Collinet, Egon Weiss, Edwin Hanson Freshfield, Erich Ziebarth, Robert Bonner καὶ Michel Rostovtzeff ὡς ἀντεπιτελλόντων μελῶν.

Ὁ Πρόεδρος ἀνακοινοῖ, ὅτι ὑπέβαλον ὑποψηφιότητα διὰ τὰς προκηρυχθείσας ἔδρας τῆς μὲν Φιλολογίας ὁ κ. Ἑμμανουὴλ Πεζόπουλος, τῆς δὲ τῶν Γραμμάτων οἱ κκ. Γεώργιος Στρατήγης καὶ Ἰωάννης Δαμβέργης. Ὁ κ. Ἰάκωβος Δραγάτσης ὑπέβαλεν ὑποψηφιότητα δι' ἑκατέραν τῶν δύο ἐδρῶν.

Ὁ κ. Σπύρος Μελάς προτείνεται ὑπὸ τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνα διὰ τὴν ἔδραν τῶν Γραμμάτων.

Ὁ κ. Ζαχαρίας Παπαντωνίου προτείνεται ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Δροσίνη διὰ τὴν ἔδραν τῶν Γραμμάτων.

Ὁ κ. Νίκος Βέης προτείνεται ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου Σωτηρίου διὰ τὴν ἔδραν τῆς Φιλολογίας.

Ἀνακοινοῦνται εὐχαριστήριοι ἐπιστολαὶ τῶν κκ. Wilhelm Dörpfeld, Ulrich Wilcken, Gaetano de Sanctis, Vito Volterra, Paul Wolters, Alfred Philippson καὶ Albert Einstein ἐκλεγέντων ξένων ἐταίρων τῆς Ἀκαδημίας.